

DVADSIATA TRETIA NEDEĽA CEZ ROK B

Každý z nás denne vidí na ulici, vo vlaku, električke alebo v autobuse najmä mladých ľudí, že majú v ušiach sluchátka a počúvajú z mobilov hudbu. Nikoho si okolo seba nevšímajú, akoby boli hluchí. Nie raz sa stalo, že na prechodoch pre chodcov auto zrazí takéhoto mladého človeka, ktorý pre sluchátka v ušiach nepočuje auto a vbehne pod jeho kolesá. Keď sledujeme v televízii nejakú konferenciu alebo tlačovku, tak máme možnosť na obrazovke vidieť tlmočníka posunkovej reči pre tých, ktorí by radi počuli, ale pre telesnú vadu im to nie je dopriate, ale aspoň takto sa dozvedia, o čom tá relácia je. Ak sa niekto s takýmto postihom narodí, je to síce pre neho vážny problém, ale ak niekto stratí sluch z akejkoľvek inej príčiny, tak je to pre neho veľké nešťastie, lebo už nikdy nikoho nepočuje.

V dnešnom evanjeliu podľa Marka 7, 31-37 čítame alebo počujeme, že Ježiš navštívil miesta na východnom pobreží Genezaretského jazera, kde vtedy nežili Židia, ale pohania. Tiež na začiatku state je zaujímavá poznámka, že prišiel – z dnešného Libanonu – ktorý taktiež obývali pohania. Nie je uzdravenie hluchonemého človeka nápadné? Nechcel tým Ježiš naznačiť, že sa v budúcnosti budú pre evanjelium otvárať uši aj pohanom? Čo sa aj stalo.

Všimnime si všetky prípady uzdravenia. Ježišovi stačilo slovo a uzdravil každú chorobu, neduh alebo posadnutosť. V tomto prípade Ježiš akoby urobil obrad; vzal hluchonemého nabok od zástupu, dotkol sa jeho uší, slinou sa dotkol jeho jazyka, pohliadol k nebu, vzdychol si a povedal: „Effeta.“ To znamená, otvor sa! Takto mu otvoril sluch a vrátil reč.

Hocikomu z nás sa môže stať, že pre množstvo starostí môžeme stratiť sluch pre Pána Boha. Aby sa to nestalo, tak nám k tomu pomôže „Ježišov obrad,“ nad ktorým sa častejšie zamýšľajme. Ježiš si hluchonemého vzal nabok od ľudí. Z toho vyplýva, že aj my sa máme vzdialiť z hluku tohto sveta do ticha, kde budeme sami s Pánom Ježišom. V hluku Boží hlas nepočujeme, lebo hluk preplnený starosťami a svetskými pôžitkami ho prehlušuje. Preto potrebujeme chvíľky ticha, aby sme Boží hlas počuli. Ježiš sa ďalej dotkol jeho uší. Tým nám naznačil, že si máme chrániť sluch pred hriechom, lebo hriech zotročuje človeka a robí ho hluchým pred Bohom.

Uvediem príklad na to, ako je hluchota k Bohu pre hriech nešťastím. Istá mladá manželka, ktorá kým ešte bola slobodná, bola vrúcne veriaca, pravidelne pristupovala k sviatostiam, privádzala k Bohu aj svoje slabo veriace priateľky. Uzavrela sviatostné manželstvo, v ktorom žila šťastne, tešila sa s manželom dvom deťom, ale zrazu sa v nej stal zlom, pretože sa dopustila mravného pádu nevery. Keby sa bola z hriechu spamätala a vrátila sa naspäť k manželovi, ktorý jej bol

ochotný odpustiť, mohlo sa znovu všetko vrátiť a naplniť šťastím s deťmi a manželom. Lenže ona ostala vo svojom hriechu zadubená, ohluchla pre Ježiša. Stala sa ateistkou, nie pre ideové námietky proti náboženstvu, nie preto že by bola našla dôkaz neexistencie Boha, ale preto, že kresťanstvo zakazuje cudzoložstvo. Aj deťom zakazovala chodiť do kostola a nedovolila im prijať sviatosti. Nuž, čo na tom, že ona vidí svoje šťastie v hluchote? Toto spôsobuje hriech, ktorého sa treba čím skôr zbaviť.

Ježiš sa dotkol slinami jazyka hluchonemého. Sliny sú symbolom túžby, ako sa aj ľudovo povie: „Mám na to alebo ono slinu.“ Poznáme známu vetu svätého Augustína: „Nespokojné je srdce človeka, kým nespočinie v tebe, ó Bože.“ Ten istý svätec nás povzbudzuje vetou: „Celý život dobrého kresťana má byť naplnený svätou túžbou.“ Aj v žalme 119 čítame: „Bože, za tebou túži moja duša...“

A nakoniec si všimnime, že Ježiš pohliadol k nebu, vzdychol si a povedal: „Effeta.“ Tu vidíme, že Ježiš sa krátko, ale hlboko modlil. To je pre nás povzbudenie, že sa máme modliť a nezáleží na tom, aby sme sa modlili dlho. Často ako kňaz počúvam: „Nemodlím sa ráno a večer.“ Príčina je v tom, že máme vo zvyku modliť sa od mladosti naučené modlitby a keď nemám čas sa ich pomodliť ráno alebo večer, tak sa nepomodlím. A to je chyba. Naučené modlitby sú pomôcka, ale nikto nám ich nepredpísal, že keď sa ich nepomodlím, tak mám hriech. Dĺžku a spôsob modlitby si môžeme voliť sami, aby nám modlitba nebola bremenom, ale radosťou a osviežením. Takto si v tichu modlitby otvárame svoj duchovný sluch a počúvame Boží hlas.

A tak, milí priatelia, dnes nám z evanjelia zaznelo slovo: „Effeta, - otvor sa!“ Slovo tak veľmi dôležité pre náš duchovný život. Kiež sa na toto Ježišovo slovo otvoria naše uši pre neho. Neblokujme ho svojimi prílišnými starosťami, ale nech naše srdcia, naša duša, naša myseľ, naša vôľa, naša celá bytosť sa otvorí pre neho. Vtedy zistíme, že v našom živote zavládne poriadok, šťastie, pokoj a radosť.

Toto vám, mojím čitateľom, v zamyslení praje a vyprosuje:

Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.